

се намъри достъпенъ проходъ. Най-после императорътъ гнѣвенъ, отчаянъ, се спрѣ прѣвъ на удобна широка поляна за почивка на изморенитѣ му войски.

Нощта бѣ душна, но войскаритѣ скоро налѣгаха и захъркаха.

Ставракий събра приятелитѣ си и съ пълна чаша въ ржка, застаналъ предъ клетката съ лѣва, се хвалѣше че го бѣ укротилъ.

Теодосий Саливара и патриций Романъ бѣха въ шатрата на императора — той не спѣше. Гнетѣше го предчувствие. Тѣ прашаха съгледвачи. Но малцина отъ тѣхъ се върнаха и то съ тревожни вести.

На разсъмване стихналия станъ бѣ разбуденъ отъ оглушителенъ звѣрски ревъ, който огласи планинскитѣ усои: ревъше страхотно лѣвътъ въ клетката си. Императорътъ, току що заспалъ, изкочи отъ шатрата си.

— Убийте звѣра — повели ядосанъ той.

Но Ставракий не позволи.

— Той е мой.

Императорътъ заплашително при-

ближи до клетката. Но когато погледна хищното животно, настрѣхна и потрепера: лѣвътъ го гледаше съ умраза и нѣкакво тържество, като човѣкъ, който злорадствува надъ скорошната гибелъ на своя врагъ. Никифоръ, смутенъ и тревоженъ, се обърна. Въ този мигъ пресипнала тржба на стражъ предупредително се обади. Викъ се разнесе. А следъ него далеченъ екъ на рогъ . . .

Лѣвътъ отново ревна, впи нокти въ клетката, захапа желѣзнитѣ прѣчки . . .

Зората обагри кърваво върховетѣ на планината. Императорътъ погледна изгрѣва и дигна ржка за кръстенъ знакъ, но тя замръзна: стори му се, че съзрѣ на околнитѣ висоти блѣсъкъ на оржие. И преди да каже нѣкому това, патриций Романъ се яви запѣхтянъ и треперящъ предъ него.

— Обградени сме!

Ставракий чу и надменно се разсмѣ. Рогови звуци отново се разнесоха. Нѣколко стрели свирнаха зловещо.

— Погледни — посочи Романъ

— Пресветая Троице — тичаше

